

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **M. T. N.**, Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2018, č. j. MV-14188-6/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2020, č. j. 57 A 91/2018 – 81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 9. 5. 2017 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání na území České republiky (dále jen „zaměstnanecká karta“) na pracovní pozici uvedené v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty u zaměstnavatele Masokombinát Plzeň s.r.o.

[2] Podáním ze dne 15. 9. 2017 žalobce požádal o změnu obsahu žádosti za účelem výkonu zaměstnání u jiného zaměstnavatele (EAST-WEST TRADECOM s. r. o.), neboť původní zaměstnavatel přesunul svou výrobu na území Slovenské republiky a pracovní pozice, o níž měl žalobce dříve zájem, byla z evidence vyřazena.

[3] Usnesením ze dne 7. 11. 2017, č. j. OAM-14746-13/ZM-2017, Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, změnu obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty nepovolilo, neboť shledalo, že pro takový postup nebyly splněny podmínky podle § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Téhož dne ministerstvo rozhodnutím č. j. OAM-14746-14/ZM-2017 zamítlo podle § 46 odst. 6 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobcovu žádost o vydání zaměstnanecké karty. Zamítnutí žádosti odůvodnilo nesplněním podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť pracovní pozice uvedená v žádosti byla vyřazena z evidence.

[4] Proti oběma těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 21. 6. 2018, č. j. MV-14188-5/SO-2018, žalovaná nejprve zamítla odvolání proti rozhodnutí, jímž ministerstvo nevyhovělo žádosti o změnu obsahu podání. Následně v záhlaví specifikovaným rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí žalované“ či „napadené rozhodnutí“) zamítla i odvolání proti rozhodnutí o neudělení zaměstnanecké karty.

[5] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 26. 9. 2019, č. j. 57 A 91/2018 – 43, rozhodnutí žalované i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil. Na základě kasační stížnosti žalované Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 4. 2020, č. j. 1 Azs 403/2019 – 28, rozsudek krajského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Rozsudek krajského soudu

[6] Při druhém posouzení věci krajský soud opětovně shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí rozsudkem ze dne 31. 8. 2020, č. j. 57 A 91/2018 – 81, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[7] V odůvodnění citovaného rozsudku uvedl, že změnu obsahu podání by bylo možné povolit, pokud by žalobce prokázal hrozbu vážné újmy ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu. Žalobce svoji žádost o změnu obsahu podání odůvodnil jednak tím, že v důsledku průtahů na straně správního orgánu o něj zaměstnavatel ztratil zájem, a dále skutečností, že nemá možnost fakticky podat novou žádost o vydání zaměstnanecké karty, respektive podání této žádosti je spojeno se značnými náklady.

[8] Pokud se jedná o první z uváděných důvodů, krajský soud mu nepřisvědčil, neboť k vyřazení pracovní pozice z evidence došlo před uplynutím zákonné lhůty k vydání prvostupňového rozhodnutí. Soud nicméně přisvědčil tvrzením žalobce stran nemožnosti podat na Zastupitelském úřadu v Hanoji novou žádost o vydání zaměstnanecké karty. Pakliže žalobce označil právě tuto skutečnost za důvod vzniku vážné újmy, bylo povinností správního orgánu tvrzení žalobce vyvrátit, nebo se jím zabývat a posoudit, zda může nemožnost podat novou žádost představovat vážnou újmu či nikoliv.

[9] Těmto požadavkům ministerstvo ani žalovaná nedostály, neboť jejich argumentace je poněkud povšechná a nesplňuje kritéria přezkoumatelnosti. Správní orgány nepopsaly, jakým způsobem měl žalobce možnost novou žádost o zaměstnaneckou kartu podat, a uvedly pouze tolik, že systém Visapont byl ke dni 31. 10. 2017 ukončen. Přitom stěžovatel žádost o změnu obsahu podání podal již dne 19. 9. 2017, tj. v době fungování systému

Visapoint. Nadto v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal, že nový systém přijímání žádostí bude fungovat stejným (tj. nezákonným) způsobem. Krajský soud poukázal na skutečnost, že z jeho úřední činnosti má povědomost o problémech s podáváním žádostí o vydání zaměstnaneckých karet. V době vydání prvostupňového rozhodnutí byl příjem žádostí zcela zastaven a v následujícím období byl zaveden systém telefonického objednávání v kombinaci s tzv. „živou frontou“, který rovněž nesplňoval požadavky vymezené v judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[10] Krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2019, č. j. 9 Azs 440/2018 – 44, a uzavřel, že v navazujícím řízení bude na správních orgánech, aby jasně uvedly, od kdy byl zaveden systém přijímání žádostí, jenž funguje řádným způsobem, a zda doba, trvající řadu měsíců, po kterou žalobce nemohl podat novou žádost o zaměstnaneckou kartu lidsky důstojným způsobem, může představovat „hrozbu vážné újmy“ ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[11] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalovaná (stěžovatelka) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost i pro nedostatek důvodů. Krajský soud neodůvodnil, proč by skutečnost, zda žalobce může, či nemůže podat novou žádost o vydání zaměstnanecké karty, měla být relevantní pro posouzení, zda mělo ministerstvo vyhovět žádosti o změnu obsahu podání.

[13] Stěžovatelka je toho názoru, že žalobce novou žádost podat mohl. O tom ostatně svědčí skutečnost, že žádost o vydání zaměstnanecké karty dne 9. 5. 2017 fakticky podal. V době od podání žádosti do vyřazení pracovního místa z evidence volných pracovních míst nedošlo k žádným právním ani faktickým změnám podmínek pro podávání žádosti, a žalobce proto mohl podat žádost stejným způsobem jako v minulosti. Krajský soud tento fakt nezohlednil, ačkoliv se stěžovatelkou souhlasil v tom, že podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty nastaly již krátce po jejím podání. Až po vydání napadeného rozhodnutí vstoupilo v platnost usnesení Vlády ČR ze dne 18. 7. 2018, jímž došlo k dočasnému pozastavení příjmu nových žádostí. Názor stěžovatelky, že žalobce novou žádost podat mohl, ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 1 Azs 403/2019 – 28.

[14] I pokud by stěžovatelka připustila, že žalobce nemohl podat novou žádost lidsky důstojným způsobem, krajský soud nevyjasnil, čím měla být žalobci způsobena vážná újma. Přemístění zaměstnavatele a s ním spojené snížení počtu pracovních míst nemůže odůvodňovat žádost o změnu obsahu podání. Zákonem předpokládaným postupem je v takovém případě podání nové žádosti o změnu zaměstnanecké karty. Účelem § 41 odst. 8 správního řádu není napravovat újmu, která mohla vzniknout mezi subjekty soukromého práva. S tímto argumentem stěžovatelky se krajský soud nijak nevypořádal.

[15] Stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že jediným přímým důsledkem zamítnutí žádosti je nemožnost pobývat a vykonávat zaměstnání na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty. Žalobce pobývá

na území Vietnamské socialistické republiky, na území České republiky nikdy nepobýval ani nepracoval. Při nevydání zaměstnanecké karty tento stav zůstane zachován. Ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje. Žalobci proto nemůže být způsobena vážná újma tím, že jeho žádosti nebylo vyhověno pro nesplnění zákonných podmínek.

[16] K výtkám krajského soudu, že se správní orgány měly zabývat možností podat novou žádost a posléze zhodnotit, zda nemožnost podat novou žádost představuje vážnou újmu, uvádí stěžovatelka následující. Předně má za to, že se možností podat novou žádost zabývala dostatečně, přičemž ve shodě s ministerstvem dospěla k závěru, že novou žádost podat lze. Vzhledem k tomu, že námitka žalobce se vztahovala toliko k systému Visapoint, vyjádřily se správní orgány pouze k tomuto systému. Napadené rozhodnutí žalované nelze považovat za nepřezkoumatelné kvůli tomu, že blíže nerozvádí fungování nového systému pro podávání žádostí. Stěžovatelka se dále domnívá, že krajský soud za žalobce nepřipustným způsobem domýšlí potenciální možnost vzniku vážné újmy v období od podání žádosti do zavedení nového systému pro podávání žádostí. Tvrdit a prokázat vážnou újmu je přitom povinností žalobce.

[17] Stěžovatelka má rovněž za to, že případná nemožnost podání nové žádosti nemůže představovat vážnou újmu. Eventuální pochybení správních orgánů při podání nové žádosti o vydání zaměstnanecké karty může být napraveno v rámci zákonem předvídaných procesních postupů, nelze jej však napravovat v řízení o žádosti ze dne 9. 5. 2017. V případě, že by se žalobce pokusil novou žádost podat a bylo by mu to ze strany zastupitelského úřadu znemožněno, mohl by se bránit zásahovou žalobou, jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS. O takovou situaci se však v posuzovaném případě nejednalo, neboť žalobce se ani nepokusil novou žádost podat. Stěžovatelce jsou přitom z úřední činnosti známy případy státních příslušníků Vietnamské socialistické republiky, kteří v rozhodném období žádosti podali. Závěrem stěžovatelka odkázala na rozsudek č. j. 9 Azs 440/2018 - 44, který se věnoval fungování nového systému podávání žádostí (nahrazujícího systém Visapoint), přičemž neshledal, že by tento systém fungoval svévolně, neprůhledně, diskriminačně, neracionálně či neférově.

[18] Stěžovatelka požaduje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[19] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že skutkově i právně obdobnou věcí se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1 Azs 7/2020 - 39, na který v plném rozsahu odkazuje, a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Jedná se o opakovanou kasační stížnost, nicméně Nejvyšší správní soud předchozí rozsudek krajského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost, protože je kasační stížnost přípustná. Soud dále shledal, že kasační stížnost splňuje zákonem požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Z povahy věci je Nejvyšší správní soud povinen vypořádat nejprve tvrzení stěžovatelky stran nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, z jakého skutkového stavu vycházel, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť z jeho odůvodnění je seznatelné, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatelka se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro (namítanou) nepřezkoumatelnost.

[23] Jádrem sporu v posuzované věci představuje zodpovězení otázky, zda byly v případě žalobce splněny podmínky pro povolení změny obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Skutkově a právně velmi obdobným případem státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky (žadatele o zaměstnaneckou kartu) se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1 Azs 7/2020 - 39, na který ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal rovněž žalobce.

[24] V dotčeném rozsudku se Nejvyšší správní soud věnoval rozboru § 41 odst. 8 správního řádu, který stanoví, že „[p]ožádat o povolení změny obsahu podání účastník může pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli hrozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Přitom zdůraznil, že pokud citované ustanovení hovoří o „vážné újmě“, jedná se o neurčitý právní pojem, který je třeba vyložit ve specifickém kontextu konkrétního posuzovaného případu.

[25] Ve vztahu k řízení o vydání zaměstnanecké karty poté dovodil, že průtahy na straně správního orgánu mohou ve spojení s podáváním a vyřizováním žádostí prostřednictvím systému, v němž nelze žádost podat lidsky důstojným způsobem, představovat vážnou újmu ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu. Uvedl přitom, že „[p]lynutím času totiž každý zaměstnavatel nevyhnutelně ztrácí zájem o konkrétního žadatele o pracovní místo z jiného státu (potřebuje pracovní sílu v konkrétním čase). Pokud tak zájem potenciálního zaměstnavatele ‚vyprchá‘ a žadatel nemůže (lidsky důstojným způsobem) podat novou žádost, nezbyvá mu než požádat o změnu obsahu podání (k tomu si obstarat v krátkém čase potřebné podklady a doložit je k žádosti), a to nikoliv s ohledem na vlastní pochybení. Bylo by tedy logické, aby správní orgány změnu obsahu povolily a dokončily řízení. Uplynulá i očekávaná doba trvání správního řízení tedy ve spojení s dalšími okolnostmi věci může představovat ‚hrozící vážnou újmu‘ dle § 41 odst. 8 správního řádu.“

[26] Shora citované závěry v plném rozsahu dopadají i na projednávanou věc. Žalobce svoji žádost o změnu obsahu podání ze dne 15. 9. 2017 odůvodnil tím, že původní zaměstnavatel o něj v důsledku průtahů na straně správního orgánu ztratil zájem. V případě nevyhovění žádosti mu přitom hrozí vážná újma spočívající v tom, že dosavadní řízení absolvoval zbytečně, přičemž nemá fakticky možnost podat novou žádost. Registrační systém Visapoint neumožňuje podání žádosti lidsky důstojným způsobem (pro běžného žadatele je takřka nemožné žádost prostřednictvím tohoto systému podat) a jedinou možností tak zůstává zakoupení registrace od prostředníků za částku 8.000 – 9.000 USD.

[27] Nejvyšší správní soud již v předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 1 Azs 403/2019 - 28 v obecné rovině uvedl, že *„[ž]adatel o povolení změny obsahu podání musí tvrdit a prokázat, že mu hrozí vážná újma. Na správním orgánu pak je, aby při posouzení žádosti o změnu obsahu podání zhodnotil, zda účastníkem řízení tvrzené a prokázané skutečnosti spadají do rozsahu neurčitěho právního pojmu ‚hrozba vážné újmy‘, a zda je tedy možno žádosti vyhovět.“* V posuzované věci se nicméně jedná o poněkud specifickou situaci, neboť ohledně podávání žádostí prostřednictvím systému Visapoint panuje dlouhodobě neutěšená situace, s čímž jsou soudy ve správním soudnictví ze své úřední činnosti dobře obeznámeny. Touto otázkou se zabýval rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, č. 3601/2017 Sb. NSS, v němž dovodil, že systém Visapoint neumožňuje podání žádosti lidsky důstojným způsobem.

[28] Za daných okolností nebylo nezbytné, aby žalobce svá tvrzení ohledně nefunkčnosti systému Visapoint blíže prokazoval, neboť správní orgány rozhodující o žalobcově žádosti si jich musely být vědomy, což ostatně ani nerozporovaly. Krajský soud tedy správně dovodil, že se žalovaná byla povinna tvrzeními stěžovatele podrobně zabývat a buďto je vyvrátit, nebo blíže zkoumat, zda mohou jím uváděné skutečnosti představovat vážnou újmu ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu.

[29] Nejvyšší správní soud se naopak neztotožňuje se závěry krajského soudu, že důvod „hrozící vážné újmy“ nemohly v posuzované věci představovat průtahy na straně správního orgánu. Je pravdou, že žalobce podal žádost o zaměstnaneckou kartu na pracovní pozici u zaměstnavatele Masokombinát Plzeň s.r.o. dne 9. 5. 2017, přičemž tato pozice byla z evidence volných pracovních míst vyřazena již dne 31. 5. 2017, tedy nepochybně před uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí. To však nic nemění na skutečnosti, že postup Ministerstva vnitra při vyřizování žádosti byl zatížen průtahy, neboť v době, kdy žalobce požádal o změnu obsahu podání (změnu zaměstnavatele), tj. 16. 9. 2017, ministerstvo o žádosti dosud nerozhodlo. Jak přitom Nejvyšší správní soud akcentoval v již citovaném rozsudku ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1 Azs 7/2020 – 39, v důsledku plynutí času zákonitě každý zaměstnavatel dříve či později ztrácí o uchazeče o zaměstnání zájem. Správní orgány přitom musí mít na zřeteli i smysl a účel aplikovaného hmotného práva, jímž je *„uskutečňovat státní politiku zaměstnanosti za situace, kdy existuje určitý objem pracovních míst a jejich struktura, jež se nedaří obsazovat tradičním působením trhu pracovních sil z ‚domácích‘ zdrojů. Stát zákonnou cestou vytváří podmínky a pobídky pro obě strany pracovněprávního vztahu, tedy zaměstnavatele i zaměstnance, a svou nabídku adresuje prostřednictvím zákona do cizinecké oblasti. Naplnění tohoto smyslu by mělo být vůdčím principem pro správní orgány, které se (spolu)podílejí na uskutečňování této státní politiky. Správní orgány na místo toho použily izolovaně ustanovení procesního práva, které jistě jinak*

má své místo ve správním řízení a zabráňuje potenciálnímu svévolnému chování účastníků v řízení o žádostech (což nebyl tento případ), a žádosti žalobce postupně zamítly.“

[30] Nejvyšší správní soud tedy na tomto místě uzavírá, že pokud žalobce o změnu obsahu podání požádal v reakci na nefunkční nastavení systému podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu ve spojení s průtahy na straně správních orgánů, bylo namíste jeho žádosti vyhovět. Opačný postup by totiž mohl žalobce stavět do pozice, kdy by se v konečném důsledku nebyl schopen domoci vydání pozitivního rozhodnutí, byť by pro to jinak splňoval zákonem stanovené podmínky. Právě za těchto okolností lze shledat objektivní důvody pro změnu obsahu žádosti, neboť zmiňované specifické okolnosti mohou představovat důvod hrozící vážné újmy podle § 41 odst. 8 správního řádu.

[31] Pokud stěžovatelka uvádí, že Nejvyšší správní soud již v předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 1 Azs 403/2019 – 28 dovedl neexistenci hrozby vážné újmy, jedná se o dezinterpretaci závěrů obsažených v tomto rozhodnutí. Nelze přehlédnout, že Nejvyšší správní soud rušil dřívější rozsudek krajského soudu z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. V odůvodnění tedy nikterak nepředjímal řešení posuzované věci, avšak pouze poukázal na skutečnost, že krajský soud se s rozhodnými otázkami dosud přezkoumatelným způsobem nevypořádal, neboť rozsudek neobsahoval náležité odůvodnění. Krajský soud vytýkané nedostatky v nyní přezkoumávaném rozsudku odstranil, neboť se žalobcem uváděnými důvody hrozby vážné újmy zabýval a osvětlil, z jakého důvodu (a v jakých ohledech) považuje jeho argumentaci za důvodnou. Poukázal přitom na netransparentnost systému Visapoint, jakož i na nedostatky později zavedeného systému telefonického objednávání v kombinaci s „živou frontou“ před Velvyslanectvím ČR v Hanoji, které jsou mu známy z úřední činnosti (z jiných přesně identifikovaných řízení). V tomto ohledu tedy nelze rozsudku krajského soudu nic vytknout.

[32] Pokud stěžovatelka namítá, že výhrady žalobce se vztahovaly toliko k systému Visapoint, který však byl ke dni 31. 10. 2017 ukončen, a tudíž mu nic nebránilo, aby novou žádost podal, Nejvyšší správní soud nepovažuje toto tvrzení za důvodné. Předně nelze přehlédnout, že žalobce podal žádost o změnu obsahu podání již dne 16. 9. 2017, tedy ještě v době fungování systému Visapoint, na což ostatně upozornil i krajský soud. Na nevhodnost fungování systému Visapoint, který znemožňoval podání žádosti lidsky důstojným způsobem, přitom dlouhodobě upozorňuje i judikatura správních soudů (v podrobnostech viz již odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52). Skutečnost, že ministerstvo o nepovolení změny obsahu žádosti, jakož o zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu rozhodlo až dne 7. 11. 2017, tedy po ukončení provozu systému Visapoint, nelze vykládat v neprospěch žalobce, tzn. nelze mu vytýkat, že své výhrady nesměřoval i k novému systému podávání žádostí, který toho času ještě ani nebyl v provozu. Naopak ze strany ministerstva bylo zcela nedostačující, pokud se za daných okolností odmítlo tvrzením žalobce podrobněji zabývat, a pouze bez dalšího poznamenalo, že systém Visapoint již byl ukončen, aniž by doplnil, jaké možnosti podání žádosti lidsky důstojným způsobem se žalobci nabízí. Tuto zcela nedostatečnou argumentaci převzala v napadeném rozhodnutí posléze i žalovaná, a to přestože žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí doplnil, že i nový způsob podávání žádosti bude fungovat nezákonným způsobem. Vzhledem k tomu, že v době podání odvolání (28. 11. 2017) byl již systém Visapoint zrušen, ale dosud jej nenahradil jiný systém podávání žádostí, který byl dle tvrzení ministerstva v provozu až ode dne 1. 12.

2017 (s. 3 prvostupňového rozhodnutí), stěží mohl žalobce své výhrady k novému plánovanému systému podávání žádostí více konkretizovat.

[33] Z právě uvedeného je nadto zřejmé, že žalobce neměl minimálně po dobu několika měsíců možnost novou žádost lidsky důstojným způsobem podat, neboť systém Visapoint takový postup neumožňoval a po jeho zrušení bylo podávání žádostí do 1. 12. 2017 zcela pozastaveno. Krajský soud k tomu dále doplnil, že ani později zavedený systém podávání žádostí nesplňoval požadavky vyplývající z judikatury správních soudů. Stěžovatelka toto tvrzení krajského soudu rozporuje, přičemž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2019, č. j. 9 Azs 440/2018 – 44, z něhož dle jejího mínění vyplývá, že systém podávání žádostí nahrazující systém Visapoint žádné zásadní nedostatky nevykazoval. V dotčeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „Ze zjištěného skutkového stavu nevyplývalo, že by tento systém fungoval svévolně, nepřůhledně, diskriminačně, neracionálně, či neférově.“ Již ze samotné formulace citované pasáže je patrné, že Nejvyšší správní soud existenci nedostatků nového systému podávání žádostí zcela nevyloučil, v tehdy posuzované věci ji však stěžovatel neprokázal. V nyní projednávané věci nicméně krajský soud poukázal na nové poznatky, které v rámci své rozhodovací činnosti nabyly, a z nichž vyplývá, že i po zavedení systému telefonického objednávání ve spojení s „živou frontou“ potíže s podáváním žádostí přetrvávají.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Ve věci měl úspěch žalobce, který však ve vyjádření ke kasační stížnosti nepředložil žádnou polemiku s argumentací stěžovatelky a pouze odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020 č. j. 1 Azs 7/2020 – 39. Takové podání nepovažuje soud za plnohodnotný úkon právní služby, a tudíž mu za něj náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žádné další úkony žalobce v řízení nečinil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu